

Marija Kmetova

44

Sveti Francisek Asiski

»Truden si, oče,« mu je dejal in ga prijel za roko, »dovoli, ali ne bi počivali?« Komaj je izpregovoril Leon te besede, so Frančišku klecnile noge, da ga je Leon komaj prestregel.

»Maseo, Angelo!« je vzkliknil, »našemu očetu je slabo!« Frančiška je napadel strašen kašelj, sedel je na mah in ni mogel več dalje.

»Daj Maseo, ljubi Maseo,« je dejal Leon, tu v bližini je kmetija; da bi posodili osliča za očeta, jim reci. Je prav, oče?«

»Oprostite mi, dragi moji,« je prav težko odgovoril Frančišek, »zares ne bo šlo več tako. Pa bodi, kakor svetuješ ti, Leon.«

Angelo je prinesel vodo Frančišku, Maseo pa je stopil do bližnje hiše.

Ko je slišal gospodar, kdo je tisti, ki bi rad osliča, je takoj privolil in prišel sam k Frančišku. Ponudil se je za vodnika. Frančišek se je usedel na osla, bratje so šli ob strani, kmetič pa je vodil osliča za konopec. Čez nekaj časa je vprašal: »Kaj si ti tisti Frančišek, ki toliko govorijo o njem?« »On, on je,« so odgovorili bratje. »Potem pa le glej,« je dejal kmetič, »da boš tudi zares tako dober, kakor pravijo ljudje. Zakaj dosti jih je, ki zaupajo vate!« V dno srca so zadele te besede Frančiška, z osla je zlezal in pokleknil pred kmetiča in mu poljubil noge. »Zahvaljen bodi, ljubi brat,« je šepetal, »zahvaljen, da si me opomnil.« Bratom to ni bilo prav nič všeč, saj so videli, kako je Frančišku slabo. Nekam nejevoljno so pogledali kmetiča in namršili obrvi. A ta se ni zmenil zanje in je čez nekaj časa

zagodrnjal: »Pa je tako vroče, da Bog pomagaj! In žejen sem, žejen, da komaj slino požiram. Nimate nič vode ali druge pijače? Eh, le kaj sem šel z vami?«

Kakor sta Angelo in Maseo iskala, nikjer ni bilo prav v tem delu gozda nobene vode. Spet je stopil Frančišek z osla, pokleknil in se zatopil v molitev. Potem je dejal: »Vidiš, dobri moj brat, tamle je studenček!« Vsi so se spogledali, se ozrli in videli vodico, ki je čakala nanje.

»Zares mož božje besede si in svetnik!« je vzkliknil kmetič in si pogasil žejo.

Spet so stopali naprej v strmino in silno težavna je bila pot. Tudi bratje so bili izmučeni in, ko so prišli na jaso, so posedli okoli košatega hrasta. In glej čudo, na mah so prifrčale ptice v velikem številu in so jih pozdravile z veselim petjem in s prhutanjem. Nekatere so sedle na Frančiškovo glavo in nekatere na ramena in drige na roke svetega očeta. Ko je Frančišek videl to čudo, je dejal:

»Preljubi bratje, mislim, da je našemu Gospodu Jezusu Kristusu všeč, da se naselimo na tem hribu, ko se naši bratje ptiči tako veselijo našega prihoda.«

Ko je pa zvedel grof Orlando, da je prišel Frančišek s svojimi brati na goro La Verna, se je zelo razveselil. Drugi dan je precej prišel s spremljevalci z gradu in je obiskal svetega očeta in prinesel njemu in bratom kruha in vina in drugih stvari. Ko je prispel na hrib, so bratje molili. In je šel k njim in jih je pozdravil. Pa se je dvignil

Frančišek in z veliko ljubeznijo in radostjo sprejel gospoda Orlanda. Po pozdravu so sedli, da se pogovorijo o tem in onem. In, ko so se pogovorili in se je Frančišek zahvalil gospodu Orlandu, da mu je podaril to goro, ki je bila tako pripravna za pobožnost, ga je še prosil, naj mu postavi borno celico v zatišju neke prav lepe bukeve, ki je bila za streljaj oddaljena od lopice bratov, češ, da je tisti prostor kakor nalašč ustvarjen za molitev. In, koj je privolil gospod Orlando in so njegovi spremljevalci brž postavili celico. Ko se je to zgodilo in se je že zmračilo, je imel Frančišek kratko pridigo in jih je blagoslovil. Preden pa je odšel gospod Orlando domov, je dejal Frančišku in bratom: »Preljubi bratje, nočem, da bi vam česa nedostajalo na tem divjem hribu. Zato vam pravim enkrat za vselej: če boste kaj potrebovali, pa naj kar pride kdo k meni in naj mi pove. In mi bo hudo, če ne boste storili tako.« Ko je to dejal, je odšel s svojim spremstvom na svoj grad. Tedaj je Frančišek pozval brate, naj sedejo in jih je začel prepričevati kako naj živijo. Posebno je poudaril, da naj si vzamejo sveto uboštvo k srcu in je dejal: »Ne mislite toliko le na to, kar nam je prijazno ponudil gospod Orlando, da ne boste zaradi tega užalili naše gospe svete revščine, ki smo ji obljubili zvestobo.«

In, ko je povedal še dosti lepih in pobožnih besed o tem, je končal, rekoč: »To je način življenja, ki sem ga predpisal sebi in vam. Ker vidim, da se mi bliža smrt, želim biti sam z Bogom in bom objokoval svoje grehe. In brat Leon naj mi prinese

kruha in vode, kadar se mu bo zdelo. Ako pa kdo pride, odgovorite vi namesto mene. In ne pustite nikogar k meni.«

Ko je to povedal, jih je blagoslovil in odšel v celico pod bukev, bratje pa so ostali v svoji lopi.

Samotarja Frančišek in Leon

Zgrudil se je Frančišek v celici na kolena in pritisnil čelo na bukev. Zaječal je, da se je sam prestrašil svojega glasu. »Gospod,« je govoril, »čisto pri Tebi sem zdajle, čisto pri Tebi, srce na srcu in Ti govorim. O, Bog in Oče moj, kako bi ti vse povedal! Glej, tako mi je, da bi objel vse svoje brate in bi jih skrtil tu sem, glej tu noter pod to svojo raševinasto haljo in bi jih držal, držal z obema rokama in jim govoril prav v najskrivnejši, najgloblji kotiček njihove duše, kjer si samo Ti, ljubi Jezus. Da bi me slišali in bi si zapomnili moje besede, kako zelo naj bodo samo Tvoji in naj živijo le tako, kakor si mi Ti zaukazal zanje. Pa jih vidim, Gospod, na širokih cestah, na izhojenih stezah, z učenostjo v glavi, s knjigami v roki, s črkami v srcu in z željami po lažjem življenju. Kam jih bo privedlo vse to? Ali se ne boš razsrdil, Gospod in jih udaril? O, prosim Te zanje, Gospod usmili se jih! Bodi z njimi in razodeni se jim! Blagoslovi jih, kakor si blagoslovil te moje najsvetejše! Ohladi mojo pekočo rano, olajšaj bolečino mojega srca. Ali ne, Gospod, kakor hočeš, Tvoj sem, zgodi se Tvoja najsvetejša volja. Nisem vreden, da me uslišiš, velik grešnik sem, črviček sredi ceste; zaslužim, da me pohodi vsak, ki pride mimo. A glej, Gospod, Ti sam si rekel, da naj Te prosimo in nas boš uslišal, da naj trkamo in se nam bo odprlo. In si še rekel: »Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz vas bom poživil.« Zato, glej, Gospod, zato Ti govorim in sem čisto pri Tebi.«

Vso noč je molil in vzdihoval, zjutraj pa je poklical Leona in ga prosil: »Daj, Leon, ovčica božja, prinesi sveti evangelij in trikrat odpri knjigo. Da slišim, kaj mi poreče Gospod.

se nadaljuje

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Slovenija na Zlati obali

Čeprav smo tudi tukaj včasih nekoliko pesemistični, posebno ob priliki pogrebov naših prijateljev, nas od časa do časa doleti tudi kakšna vesela novica. Posebno smo veseli mladih rojakov, ki se naselijo v naši deželi in se nam pridružijo. Tako lahko pozdravimo mlado družino Tonija Lenka in njegovo ženo Moniko s sinkom Markom. Oba sta visoko izobražena, sposobna in pripravljena sodelovati v naši skupnosti, zato smo jih toliko bolj veseli. Nedavno sta se preko Nove Zelandije udomačila v Noosa – Sunshine Coast, kamor sta prišla iz Slovenije, da tukaj ustanovita svoje podjetje Active Group - solutions and consulting. Naj dodam, da je Tony bratranec nam poznanega Lentija Lenka.

O Štefanu Hozjanu, našem novem radijskem souredniku, ki je zaposlen na tukajšnji Griffin univerzi kot računalniški strokovnjak, sem Vam že pisal v zadnji številki. Naj dodam, da sta Štefan in njegova mlada prijateljica Jožica že imela par lepih radijskih oddaj na naši radijski postaji 4 EB. Čestitke Jožici in Štefanu.

Še eno veselo novico nam je posredovala predsednica Marica Podobnik na posebnem društvenem sestanku, ki je bil sklican v nedeljo, 30. marca. Tam smo zvedeli, da je društvo Bocce Centre Planinka Logan City Inc. po večletnih poizkusih uspelo dobiti finančno pomoč od države Queensland iz posebnega sklada Gamblins Community Benefit Fund. Letošnja pomoč je namenjena novozgrajenemu otroškemu igrišču, novemu televizijskem sprejemniku in VCR v višini \$ 7975.60. Upati je, da se bodo odslej lahko posluževale društvenih prireditev tudi mlade družine z otroki. Med tem, ko se bodo starši posluževali balinišča, se bodo mali otroci lahko zabavali na otroškem igrišču. Za tiste rojake, ki imajo posebno veselje gledati

slovenske video filme in posnetke iz potovanj po domovini, pa se bodo lahko posluževali v dvorani televizije in VCR. Posebno vzpodbudno je bilo mnenje navzočega g. Michaela Connellyja - posrednika od občine Logan City, da imamo veliko možnost in upanje, da lahko ponovno uspešno zaprosimo za naslednjo pomoč pri delu naše slovenske skupnosti tukaj. Škoda je le v tem, da nam ni to uspelo dobiti že pred leti - za časa naše prve generacije. Upamo in želimo, da se bo čim več rojakov posluževalo novih pridobitev in nadaljevali z ohranjanjem slovenstva na tem lepem delu Avstralije.

Toliko zaenkrat iz Qld-a. Za belo nedeljo Božjega Usmiljenje nam je napovedan obisk slovenskega duhovnika, ko bodo slovenske sv. maše na Zlati obali, v dvorani Planinke in na Sončni obali. Do takrat pa lep pozdrav vsem rojakom širom Avstralije, posebno pa še Vam, pater Ciril, urednici Mariji ter vsem sotrudnikom MISLI.

Mirko Cuderman, QLD

Prav lepa hvala za redno pošiljanje Misli, ki jih zelo prebiram in se zahvaljujem za tako požrtvovalno delo. Bog naj vas vse blagoslovi in poplača. S spoštovanjem,

Pavla Marinović, QLD

I find it a struggle to read and write Slovenian. It is my contact with the language now that my parents have passed away. Lepe pozdrave in najlepša hvala.

Nada Cargo, SA

Hčerka JELKA iz Geelonga išče svojega očeta **LOJZETA JAKŠIČA**, ki naj bi živel v Melbournu. Mati je Ana Pintarič, ki je umrla v Geelongu 12. marca 2003. Pričakujemo njegov glas ali vsak glas o njem na telefonu 03 5278 3415 (Vinko Jager). Hvala!

AVSTRALSKA POMLAD V SLOVENIJI

Z nastopom avstralskega skladatelja in glasbenika Phillipa Perisa, ki je igral na tradicionalno aboriginsko glasbilo didžeridu ali yidaki, se je 1. aprila 2003 začela v Cankarjevem domu v Ljubljani trimesečna celostna predstavitev avstralske kulture z naslovom **Avstralska pomlad**.

“Rojstvo avstralskega projekta ni bilo slučajno. Do zdaj smo bili v slovenskem kulturnem prostoru bolj evropocentrični in smo predstavljali predvsem zahodno kulturo, zdaj pa načrtujemo natančnejše predstavljanje bolj oddaljenih kultur,” je pojasnil **Mitja Rotovnik**, direktor Cankarjevega doma. Po njegovih besedah že snujejo predstavitev Japonske in zahodne Afrike.

Cankarjev dom je projekt zasnoval v sodelovanju z avstralsko ambasado na Dunaju, pariško galerijo Arts d’Australie, Avstralskim filmskim skladom, Cankarjevo založbo in Založbo Mladinska knjiga. Kot prvi dogodek še pred uradnim odprtjem Avstralske pomladi je pri Cankarjevi založbi izšel roman **Smrt rečnega vodnika** sodobnega avstralskega pisatelja **Richarda Flanagan**a v prevodu Jureta Potokarja. “Roman je tasmanska različica magičnega realizma, roman reke,” je dejal urednik knjige **Andrej Blatnik**. Glavni junak prvega izmed treh Flanaganovih romanov je Aljaž Cosini, Avstrelac slovenskega rodu. “Ne gre za naključje, saj ima tudi Flanaganova žena Majda slovenske prednike,” je dodal. Po besedah avtorja, ki je ob izdaji prevoda obiskal Slovenijo, so na roman precej vplivali trenutki, ki jih je preživel pri nas, in njegovi slovenski prijatelji. “Naši kulturi sta si podobni - obe sta mladi, z dolgo zgodovino,” je povedal Flanagan. Predvidoma konec maja pa bo pri Založbi Mladinska knjiga izšla antologija sodobnega avstralskega pesništva **Vesolje okrog kuščarja**.

Program v Cankarjevem domu je zelo raznolik. V humanističnem programu so tri predavanja in dva klubska večera, glasbeni program bo zaobjel več glasbenikov sodobne, jazz in resne glasbe, filmski pa 16 filmov novejšega datuma. “Avstralski film je pri nas precej poznan. Ima veliko produkcijo in tudi precej ženskih avtoric, kar dokazuje njegovo kakovost,” je povedala **Jelka Stergel**. Zelo raznoliko in zanimivo je po mnenju **Uršule Cetinski** tudi avstralsko gledališče, zato je

v program uvrstila dve večji multimedijski prireditvi. Pripravili so tudi delavnico literarno-dramskega kreativnega pisanja z avstralskim pisateljem Raimondom Cortesejem. Od 2. aprila do 25. maja bo na ogled razstava **Sanjski čas**: sodobna aboriginska umetnost, ki ponuja odkritje osemdesetih del aborigenskih slikarjev in kiparjev, najbolj reprezentativnih za puščavske skupnosti in severno obalo Avstralije - območja, kjer se je aboriginska umetnost rodila in se začela razvijati od sedemdesetih let naprej.

V okviru Avstralske pomladi je 1. maja odpotovala v Slovenijo tudi **SONIA LEBER**, kjer bo s svojim parnterjem **Davidom Chesworthom** ozvočila ljubljanski Čevljarski most s posebnim ozvočenjem **5000 klicev**. Ta njuna stvaritev je bila prvič narejena v Sydneyu za olimpijske igre. Ta velik večkanalni zvočni sistem je bil narejen v parku s površino 4,5 hektara, zasajen z evkaliptusovimi drevesi okoli stadiona Avstralija v Homebushu v Sydneyu. Precej manjša bo seveda postavitve na Čevljarskem mostu v Ljubljani, kjer bo mogoče slišati 5000 vsakdanjih človeških glasov. Odprtje zvočne produkcije 5000 klicev na Čevljarskem mostu bo sredi maja. Sonia Leber – njen oče Ivo je upravičeno ponosen nanjo – se je pravkar vrnila iz Anglije, kjer sta z Davidom v glavnem mestu Walesa v Cardiffu ozvočila Millenium Stadium. Na Sonjino delo je ponosna tudi slovenska skupnost v Avstraliji. **Čestitamo Sonji in Davidu!**

Stara mama varuje otroke

Čeprav vam piše bolj malo babic, sem se opogumila in vam pišem, ker zelo trpim. Snaha in sin kar naprej delata, nama z možem pa puščata otroke. Le s težavo jih mirim, vzgajati jih pa tako ne smem, ker je baje to njuno delo; vendar ga precej slabo opravljata, saj tudi v postnem času otroci nič več ne hodijo k maši in križevemu potu. Zadržujem se, da jima nič ne rečem, včasih pa mi prekipi, a me zavrnejo, da to ni moja stvar.

Odgovarja p. Christian Gostečnik v Družini

Kot vidite, je vaše pismo našlo svoje mesto v naši rubriki, in to predvsem zato, ker je v njem izraženih toliko skrbi in bolečine, ki jo premore samo stara mama. Vi ste res gospa, ki se nadvse trudi, da bi imeli njeni vnuki varnost, da bi se dobro počutili, bili dobri ljudje, vzgojeni za odgovornost ter občutek za bližnjega. Poleg tega si na vso moč prizadevate, da bi bili vaši vnuki tudi versko vzgojeni, saj veste, koliko vam je ravno vera v najtežjih trenutkih življenja pomagala. Kljub vsemu sta vidva z možem vzdržala in danes se oba veselita vnukov, ki pa živijo v povsem drugačnem svetu, kot sta živela vidva. Sin in snaha sta vama gotovo zelo hvaležna, da odgovorno in skrbno bdita nad njunimi otroki, morda pa niti ne vesta, kako vama je včasih težko, ker imajo vnuki tudi že svoje poglede na svet, ki pa se tu in tam ne ujemajo z vajinimi. S snaho se nočete kregati in mislim, da se je v marsičem celo bojite, čeprav ne poveste, v čem je zares vajin spor. Doživljate pa vse bolj, da od vas zlasti sin vse več zahteva, snaha pa ne zna pokazati nobene hvaležnosti. Oba mislita, da se že kar razume samo po sebi, da ste vedno na voljo, ker tako nimate drugega dela. Vas to zelo vznemirja: ne samo zaradi drugega dela, tega imate na pretek, pa kljub temu radi poskrbite za vnuke - le njun odnos je včasih vse preveč brezbrizen ali celo žaljiv. Vedeti morate, da

sin in snaha verjetno niti zdaleč ne vesta, kako vam je in se jima v to niti ni treba poglobljati, saj vi mirno in tiho marsikaj prenašate, le ko vam je vsega dovolj, rečete kakšno pikro, ki pa je ne razumejo. Vaši vnuki pa vam to tudi zelo zamerijo, in to vi razumete, saj se proti otrokovim staršem nikoli ne sme grdo govoriti, četudi so otrokovi starši vredni vse kritike. Vi namreč dobro veste, da so starši svetinje, ki so nezamenljive in nenadomestljive in kdorkoli grdo govori o njih, zato vedno zgublja lastno vrednost. Seveda pa to še zadaleč ne pomeni, da morate vse samo mirno trpeti. Spregovoriti bo treba, a kako, kdaj in komu? Odgovore morate dobiti od sina, in če se le zmorete pogovoriti z obema hkrati, tudi od snahe. Najprej bo torej potreben iskren pogovor z vašim sinom. Skušali mu boste razodeti skrb, ki vas vznemirja, namreč, da vas njegovi otroci, vaši vnuki, ne ubogajo več, ali pa se ne ravnavo več po pravilih, ki ste jih skupno postavili. Če vi tu in tam poveste kakšno pikro glede staršev vaših vnukov, jih s tem globoko žalite, oni pa še bolj prizadenejo vas, ko vam povedo, da niste vi njihovi starši. To vas seveda še bolj boli, ker globoko v sebi veste, da je to res, vendar pa si mislite: če ste zanje odgovorni, vas morajo ubogati. Vaši vnuki pa si tako močno želijo, da bi jih vi najprej razumeli, da bi bili manj kritični do njih, da jih ne bi samo oštevali, poniževali, podcenjevali in tožarili. Vse to vam namreč očitajo. Seveda ob tem tvegate, da vas vaš sin ne bo razumel, prepričan pa sem, da

vam bo prisluhnil, če boste k njemu pristopili s skrbjo in ne več s kritiko. Prepričani smo tudi lahko, da to zmorete, saj ste sami vzgojili štiri otroke.

Po drugi strani pa verjetno sin sploh ne ve, kaj se zares dogaja, ko njega ni ob otrocih, še manj pa se verjetno tega zaveda snaha, ki v vas vidi kritično žensko, ki hoče poniževati njene otroke, ne pa ljubečo in skrbno staro mamo, ki ji ni vseeno, kaj se dogaja.

Ne vem, zakaj ste jim dovolili, da vas tako doživljajo in ocenjujejo, saj vi ste dobra stara mama, le da prevzimate veliko nalogo, ki zares niso vaše. Vi namreč niste prva vzgojiteljica, ampak so to starši in vedno bodo samo oni, vi pa lahko sodelujete pri vsem tistem, kar želijo. To seveda ne pomeni, da vaše vrednote niso več cenjene in spoštovane, bolj je tu vprašanje, kaj se je zgodilo, da vaše vrednote niso predane naprej, ali kaj se je zgodilo, da ste vi, kot pravite, postali glavna skrbnica za vrednote vere. Najprej se boste seveda morali notranje umiriti, oceniti, kje ste in kaj delate, postati blagohotna stara mama, kar v resnici ste, se skloniti k vnukom in v njih začutiti stisko, ki jo s svojim vedenjem izražajo, ter se o tem pogovoriti s sinom - to pa taktno in brez zamer in kritik.

Hočete ostati dobra stara mama, hočete, da vas bodo imeli vnuki v lepem spominu, vse to pa je mogoče le, če boste zares postali stara mama in prenehali skrbeti za stvari, ki vas presegajo.

Kliče mamo

S starši in babico gremo na obisk k dedku v bolnišnico. Dolgi hodniki, bele stene in prijazne medicinske sestre. Končno najdemo sobo, kjer leži dedek. Shujšan in rahlo bled, pa vendar nasmejan. Klepet. Gledam po sobi. Pogled se mi ustavi ob postelji pri oknu. Izpod belih rjuh zre vame shujšan obraz brezobnega starčka. Umaknem pogled. Nenadoma se starček oglasi: »Mama!« In zre skozi okno. Kaj je narobe z njim, se mu je zmešalo? Se vsujejo vprašanja na dedka. Ne, vse je v redu z njim, odgovori. Starček se spet oglasi: »Mama, mama, kdaj bom umrl?« Ostrmim. Starček gleda skozi okno. Pogovarjamo se naprej, kar se starček spet oglasi: »Mama!« Počasi se poslovimo od dedka. Meni pa v glavi še vedno zvenijo starčkovi kliči. Ne kliče žene – mogoče jo že pokriva hladna zemlja, ne kliče sinov in hčera – verjetno so se že razšli. Kliče mamo. Njo, ki je zajokala od sreče, ko je pod srcem začutila bitje še enega srca. Njo, s katero je delal prve korake v svet. Njo, ki se je veselila njegovih uspehov in ga vzpodbujala, ko ni šlo. Njo, ki je sedaj pri Bogu in ljubeče gleda nanj. Želi si k njej. K materi, ki ga je prva ljubila in ga v večnosti čaka. Kliče mamo.

Ognjišče, marec 2003

Ivanka Spevan skrbi za svojo nepokretno mamo.

Lep je mesec maj, mesec cvetja in ljubezni

O materah je že bilo mnogo napisanega, pa še vedno premalo. Lep je mesec maj, mesec cvetja in ljubezni. Posvečen je tudi Mariji Kraljici. Še vedno nas spominja na otroška leta, na šmarnice. Žal je ta čas v Avstraliji jesen. Toda tudi jesen je lepa. Ko je človek starejši, pravimo, da je v jesenski ali v častitljivi dobi. Ob tem prazniku se spomnimo vseh živih in pokojnih mater. Nedaleč od mojega doma živi mati dveh otrok. Za velikonočne praznike sem obiskala Ivanko Spevan in njeno nepokretno mamo Alojzijo Ludvik. Lani ji je umrl sin Tone.

V Avstralijo je prišla leta 1958. Lani je praznovala 90 let. V juniju mesecu bo minilo dve leti, odkar je nepokretna. Včasih sem tudi jaz priskočila na pomoč, če je šla hčerka po nujnih opravkih. Ogledovala sem si lepo dnevno sobo, bila je spremenjena v bolniško sobo. Posebna postelja. Dobiva umetno hrano, imenovano Fibersource, vsake tri ure po cevki. Mama včasih razume, včasih pa tudi ne. Ne more sedeti. Stalno jo je treba premikati, obračati in umivati, da ne dobi oteklin in preležanin. Pater Ciril jo redno obišče vsak prvi petek. Mama patra prepozna in včasih skupaj tudi kakšno zapojeta. Dokler je mogla, je tudi zelo rada pela, predvsem Marijine pesmi. Občudujem hčerko Ivanko, od kod črpa moči in energije, da se lahko tako žrtvuje dan za dnem in noč za nočjo? Toliko neprespanih noči! Lepo je biti mati, ko imaš ob sebi dobre, zdrave otroke. Koliko mater pa nosi v srcu skrito bolečino za otroke. Spomnimo se jih ob materinskem dnevu pri majniški Mariji.

Anica Smrdel, Melbourne

iz naših misijonov

Pater Hugo Delčnjak piše iz obubožane Venezuele

“Misli dobivam in mi pomagajo ohranjati stare spomine na ljudi in kraje. Avstralijo sem obiskal leta 1973. Z vso iskrenostjo zagotavljam, da se vas prav pogosto spominjam in to z občutkom velike hvaležnosti. Tukaj v Venezueli pa je en sam Božji križ. Smo v stalnem političnem vrenju že več kot leto dni. Stanje se je seveda še veliko poslabšalo po neuspelem državnem udaru lansko leto v mesecu aprilu. Gre za spopad med privilegiranim srednjim in visokim družbenim razredom in tistimi, ki do sedaj niso obstajali, niso imeli glasu. Ta sloj družbe, ki jih je 80%, je prebudil predsednik Chavez, ki je začel svojo vlado z uvedbo pacifistične bolivijanske revolucije. Tako je pognal motor te revolucije - reforma celotnega aparata, reforma šolstva, agrarna reforma, reforma ribolova,... in s tem zanetil ogenj v strehi. Na žalost sta televizija in radio v rokah mogotcev, ki so zakleti nasprotniki reform. Zakleli so se, da mora Chavez s prestola. Veliko poizkusov je že bilo, eden od teh je bil državni udar. Kako in kdaj se bo to končalo, je težko reči. Dežela leze v vedno večje pomanjkanje zaradi sabotaž in stavk. Bencin morajo uvažati (ironija za Venezuelo, ki je po količini petroleja tretja na svetu), zmanjkuje hrane, ni plina za kuhanje, na bencin čakajo ne samo ure, dneve. Kaj pa naj Cerkev stori v teh napetostih? Imam občutek, da živimo, kot da bi bila prava vojna, kjer vsega zmanjkuje. Bijemo boj Rodetovega gesla - Stati inu obstati! Vem, da ne živite v izobilju, vem tudi, da je veliko klientov, a če pade kakšna drobtinica z mize, se priporočam zanjo. Lepe pozdrave vsem sobratom in rojakom, Slovencem.

Narodno svetišče, posvečeno Devici Mariji Coromoto v Venezueli. Letos je 350 let, ko se je Mati Božja na tem kraju prikazala indijanskemu poglavarju Coromoto. To je moderno zgrajeno svetišče, ki ga je posvetil sveti oče ob svojem obisku leta 1996. Lansko leto septembra sem prvič poromal s skupino faranov. Od Altigracie, kjer delujem, je oddaljeno 12 ur vožnje z avtom, toliko, kolikor je potrebno za polet z letalom iz glavnega mesta Venezuele, Caracasa, do Ljubljane.” (Pater Hugo je prvi z leve).

Gospodova Velika noč

Pred največjim Gospodovim in našim praznikom - Veliko nočjo - prihajam s kratko in iskreno besedo zahvale in z voščili, da bi vas velikonočno praznovanje obnovilo v vaših krščanskih koreninah in vas napolnilo z veseljem in upanjem, ki iz Kristusove Cerkve žubori že 2000 let in dviga ljudi iz smrti v večno življenje. Prenavlja nas Kristus, ki je vstal in živi na skrivnostni način v Cerkvi in v svetu.

Lansko leto sva si s p. Milanom zastavila veliko nalogo: Zgraditi novo župnijsko cerkev sv. Lovrenca, skopati še kakšen prepotreben vodnjak

in rasti v ponižnosti in svetosti. Hvala Bogu, gradnja cerkve še vedno lepo napreduje. Cerkev bo kmalu pokrita; zidarji so začeli betonirati tla cerkve; s kamnom z gorske verige Atakora pa začenjamo pokrivati fasado cerkve in terase. Do konca maja bo cerkev zgrajena in takrat bo potrebno začeti z njenim opremljanjem. Vsem dobrotnikom za tukajšnjo župnijsko cerkev se iskreno zahvaljujemo in se še priporočamo, saj bo oprema cerkve pobrala še kar nekaj deset tisoč dolarjev.

Sušna doba je zelo primerna tudi za kopanje vodnjakov. Začeli smo kopati kar v treh vaseh. V

eni od njih imamo majhno skupnost katehumenov, tako, da bo kopanje vodnjaka pomagalo pri oznanjevanju evangelija. V dveh vaseh pa kopljemo, ne da bi imeli kakršnekoli obete o začetku krščanske skupnosti. V enem od vodnjakov smo naleteli na trd kamen. Upamo, da nas počasno razbijanje kamna ne bo preveč zamudilo in bomo uspeli zbetonirati vodnjak še pred začetkom deževne dobe v maju.

Konec januarja smo imeli sv. birmo: 13 birmancev. Škof je bil zadržan, zato je namesto njega birmoval njegov generalni vikar. Zelo smo bili veseli njegove spodbudne osebe in besede. Sv. maša je bila zelo slovesna: oba zbora sta pela. Plesali smo, klicali Sv. Duha. Po sv. maši pa smo se veselili ob družbi s pogani in domačo pijačo žukutujem. Za veliko noč pripravljamo 11 katehumenov za krst. Veseli smo prav vsakega, saj je za vsakega treba biti boj vere. Pogansko okolje in grešna nagnjenost iztrgata marsikaterega katehumenta. Podatek, da je triletni katehumenat začelo čez 40 katehumenov in bo krščenih le 11,

jasno govori o milosti vere in o težavi spreobrnjenja. Tako malo je potrebno za padec in šele stalni in veliki napori porajajo rast.

Z geometrom smo odmerili teren cerkve in fantovskega internata in jima dali pravnomočnost. Med nepismenimi ljudmi z nestalno voljo in z lakomnostjo po denarju je pravnomočnost pravice do terena nujno potrebna.

Dragi prijatelji, nanizal sem vam nekaj novic, ki povezujejo bratski Cerkev Slovenije in Toga. Še enkrat vam izrekam veselo in blagoslovljeno velikonočno prenovo! Veliko veselja in miru, ki ga svet ne more dati, marveč le Vstali. Hvala vam za zvestobo, pomoč in prijateljstvo!

Še naprej živimo eno v Gospodu, od Njegove navzočnosti in upanja Vanj. V molitvi živimo resnično povezanost in odrešitev.

Vaš hvaležni **p. Pepi L., frančiškan**
P. Pépi Lebreht
Mission Catholique de Nadoba,
B.P. 9 Kanté, TOGO, Afrique
(e-mail: nadoba.ofm@rkc.si)

POTOVANJE V AVSTRALIJO

Z mami sva pot v Avstralijo načrtovali že nekaj časa, saj imamo tam sorodnike, katerim je mami obljubila, da bova prišli nekoč na obisk. Ko pa sem jaz lansko leto uspešno zaključila maturo, sva te načrte dejansko izpeljale.

Tako smo 9. novembra z agencijo Trud in pod vodstvom patra Petra odpotovali v Avstralijo. V Sydneyu nas je pričakal pater Ciril, ki je bil naslednja dva tedna naš vodič po tej deželi nasprotij in nam je Avstralijo res najboljšo predstavil. V Sydneyu mi je še posebej ostal v spominu obisk sydneyjske opere. Zanimivo je bilo zvedeti, da je pri gradnji te slavne opere prišlo do tako velikih preprirov, da je prvotni arhitekt Jörn Utzon odšel iz

Sydneya in se ni nikoli več vrnil. Zaradi problemov z akustiko je preteklo kar 14 let. Še bolj zanimivo pa je bilo, ker so načrtovali 7 milijonov stroškov, vendar so številko močno presegle, tako da so na koncu porabili 102 milijona avstralskih dolarjev. To vsoto so potem zbrali že v dveh letih s pomočjo avstralske loterije.

Iz Sydneya smo nato leteli v Ayers Rock, kjer smo si ogledali Mount Olgas (Kata Tjuta – pomeni: mnogo glav), kakor jim rečejo Aboridžini - domorodci, ki v Avstraliji živijo že 6000 let, preden je deželo odkril James Cook leta 1770. Ogledali smo si njihovo sveto goro Uluru in splezali nanjo. To je naravni monolit. Visoka je približno

iz Cairnsa smo nato leteli še do našega zadnjega cilja, to je bilo mesto Melbourne. Tam smo ravno tako kot v Sydneyu imeli srečanje slovenskimi rojaki, ki so nas navdušeno sprejeli in kraljevsko pogostili. Naš predzadnji dan pa smo namenili predvsem živalskemu svetu. Odpravili smo se na Phillip Island (Filipov otok). Na poti tja smo se ustavili na farmi, kjer smo hranili kenguruje, videli pa smo tudi drugo živalstvo, značilno za Avstralijo.

Na Filipovem otoku smo videli koale. To niso medvedki, kot bi marsikdo mislil. Koale so ravno tako sesalci, vrečarji, kot kenguruji, le da imajo vrečo obrnjeno ravno obratno kot kenguruji. Samice skotijo mladička en mesec po oploditvi, ta pa nato zleze v vrečo, kjer ostane še

5-6 mesecev. Najbolj zanimivo pa je, da koale prespijo večino dneva, saj je njihov spanec dolg 22 ur. Dve uri, ko so pokonci, pa jedo. Za hrano jim je posebna vrsta evkaliptusa.

Zvečer smo si ogledali še prihod najmanjših pingvinov na svetu, ki so se vračali z lova in so prinašali hrano za mladiče. Da si boste lažje

BBQ sredi puščavske Avstralije.

predstavljali, kako majhni so, naj vam povem, da dosežejo velikost do 30 cm (v višino).

Zadnji dan smo si v Avstraliji ogledali še Ballarat, rudnik zlata iz 19. stoletja, kjer je vse tako urejeno, kot je bilo takrat. Tam smo iskali zlato, da smo izpirali pesek v potoku, vendar na žalost nismo imeli sreče. Tako smo se od tam napotili kar na letališče v Melbourne.

To, kar ste ravnokar prebrali, je le kratek povzetek

štiriinajst dnevnega potovanja in opis nekaterih najbolj znamenitih točk, ki so mene pritegnile. Dejansko pa smo videli in zvedeli še veliko več. Vendar, če vas je ta članek vsaj malo pritegnil in ste ugotovili, da je Avstralija res kontinent kontrastov, saj ima vse: od morja, puščave, tropskega gozda, do mestne

džungle, ste se gotovo za Avstralijo tudi navdušili. Priporočam vam, da si jo ogledate. Sigurno vam ne bo žal. Naša skupina si jo je res ogledala v razmeroma kratkem času, vendar sem prepričana, da se bo še marsikdo vrnil v Avstralijo. To je res dežela, ki hrani veliko lepot in jih zna tudi pokazati.

Monika Mrhar, Slovenija

Ansambel Avstralskih Pet

Ustanovitev ansambla Avstralskih pet je do sedaj že pomagala promovirati tradicionalno slovensko glasbo v Avstraliji, kajti vsi člani so od nekdaj aktivno sodelovali v slovenski glasbeni sceni v Avstraliji. Zavzeto so in še vedno skrbijo za razvoj bogate slovenske glasbene tradicije, ne samo v slovensko-avstralski skupnosti, temveč tudi v širši avstralski javnosti, kar bo pripomoglo k vzdrževanju tradicije za vse naslednje generacije! S svojimi nastopi v Sloveniji bomo sporočili slovenski javnosti, da mi kot avstralski Slovenci, skrbimo za ohranitev slovenske narodne glasbe.

Vsi člani ansambla Avstralskih pet imamo za seboj leta glasbene izobrazbe in izkušenj in skozi te izkušnje smo tudi razvili profesionalen odnos do

promocije slovenske narodne glasbe, kar bo jasno in vidno vsemu občinstvu, pred katerim bomo nastopali v Sloveniji. Predstavili bomo kakovosten kulturni program in raznolik repertoar popularnih in izvirnih pesmi.

Številne slovenske organizacije v Avstraliji so nam že zagotovile svojo podporo za ta pomemben projekt.

Naš ansambel nedvomno aktivno promovira slovensko kulturo, jezik in seveda glasbeno tradicijo, še posebej med drugo in tretjo generacijo Slovencev v Avstraliji, kar pomaga pri ohranjanju slovenske tradicije v tej državi. Veliko število slovenskih skupin je obiskalo Avstralijo v zadnjih 30 letih in počutimo se dolžne, da vrnemo uslugo z